

[Ivar Nørgaard]

lande, der ikke angriber den – og så retter han selv det allerstørste angreb, der overhovedet kan tænkes, på vetoretten, nemlig den, der er hjemlet i selve Romtraktaten. Romtraktatens mest fundamentale vetoret er artikel 236, nemlig den, der siger, at hvert land kan nedlægge veto mod ændringer i traktaten, selv det lille Danmark på 5 millioner, men det bestrider det lille Danmarks statsminister. Det er meget, meget defaitistisk og selvopgivende, at det lille lands statsminister siger, at vort lille land ikke kan tillade sig at sige nej, for så sker der noget frygteligt, når de store buldrer.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Man skulle vel forvente, at et medlem af folketinget, som har deltaget i arbejderbevægelsen og andre foreninger og deltager i den socialdemokratiske folketingsgruppes arbejde, ved lidt om, hvordan et fællesskab fungerer. Man kan da også se, hvordan fællesskabet fungerer i den socialdemokratiske folketingsgruppe, for de medlemmer, der går fuldstændig på tværs, hvor mange ordførerskaber får de? Hvor megen indflydelse har de i den socialdemokratiske folketingsgruppe? Og er det ikke også lidt af det, vi taler om her?

Vi er med i et internationalt fællesskab, hvor vi går fuldstændig på tværs af det, alle socialistiske og alle borgerlige partier ønsker i Europa, og siger til dem: stop her, kære venner, nu vil vi ikke være med længere! Hvad vil det betyde på lang sigt? Vil det ikke betyde, at vi sætter en proces i gang, hr. Ivar Nørgaard? Tror hr. Ivar Nørgaard ikke, at situationen kan blive den, at de andre lande kan finde på at lave en ny Romtraktat, og at de andre lande kan finde på at sætte de nye ting ind i Romtraktaten, som de er blevet enige om her? Og så sidder hr. Ivar Nørgaard tilbage med artikel 236 og den gamle Romtraktat. Kan det ikke blive situationen? Det tror jeg er et realistisk bud på den udvikling, vi står over for.

Jeg synes også, det er imponerende at høre ordet »skrækkampagne« brugt hele tiden. Hvad er det, hr. Ivar Nørgaard hele tiden siger om unionsdannelsen? Der er jo ikke tale om, at det danske folk afgiver suveræniteten. Der er jo ikke tale om, at man ændrer kompetencefordelingen mellem institutioner-

ne. Hvordan kan man så som sandfærdig politiker stå og tale om en yderligere unionsdannelse?

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Der er en klar linje i alle behandlinger af EF-pakken og således også i sagen om folkeafstemningen i det, statsministeren gør her fra talerstolen. Statsministeren er selvfølgelig nødt til at fastholde, at han mener, dette her er et for eller imod EF, selv om han godt ved, at det ikke er rigtigt, og at det er et spørgsmål om EF-pakken eller ej. For hvis statsministeren ikke fastholder det, kan det ikke lykkes ham at gennemføre den pression imod lønmodtagerne, som skete i 1972, og som et flertal af de borgerlige partier ønsker skal ske igen, nemlig at lønmodtagerne skal presses til at være bange for beskæftigelsen, så de af bare skræk siger ja til denne statsminister og denne pakkes indhold.

Jeg tror ikke, det lykkes. Der er flere ting, der krakelerer i denne tid, og dette her vil også krakelere for statsministeren. Den går ikke. Befolkningen har fundet ud af, at det ikke drejer sig om for eller imod EF. Det drejer sig om for eller imod et mere integreret samarbejde; det er det, der ligger i pakken, og lønmodtagerne skal nok vide at stå imod pressionen fra statsministerens og de borgerlige partiers side.

(Kort bemærkning).

Anker Jørgensen (S):

Jeg synes nok, det er værd at notere, at statsministeren og udenrigsministeren ligefrem finder det nødvendigt for regeringen at køre en kampagne på, at dette her drejer sig om et ja eller nej til EF-medlemskabet. De siger, at hvis man siger nej til pakken, er man på vej ud af EF! Det er ganske enkelt, hr. statsminister, endnu et element i hele den skrækkampagne, man bygger op.

Det er åbenbart nødvendigt for statsministeren at føre en skrækkampagne for at undgå et nej. Det er jo det, der er den egentlige årsag til, at statsministeren lægger så meget vægt på, at et nej til pakken har langt mere vidtgående konsekvenser. Det er altså en skrækkampagne, der skal lægges ved siden af